

Наслов изворника

Г. И. Гурджиев

ВЕСТНИК ГРЯДУЩЕГО ДОБРА
ГРААЛЪ, Москва, 2000

ГЕОРГИЈЕ ГУРЦИЈЕВ

ВЕСНИК
БУДУЋЕ СРЕЋЕ

Превела с руског

МИРЈАНА ГРБИЋ

Београд, 2002

Уторак, 13. септембар 1932. године,
Кафе Света,
Париз

Веома оригинално, а за мене и веома чудно подударане неколико сасвим различитих фактора, проистеклих из мог рада и повезаних с данашњим даном, не само да ме присиљавају, већ ме и надахњују да овај дан обележим овако: нећу више чекати да наступи погодан тренутак, већ ћу управо данас започети излагање свог првог од укупно седам позива које сам, између осталог, током свог списатељског рада одлучио да упутим савременом човечанству.

Почећу од објашњења посебног карактера те чудне подударности.

Пре свега, као што сам то и до сада радио излажући и ноћу и дању, читавих десетак година најразличитије фрагменте из опште масе информација које имам намеру да објавим, тек данас сам успео, тако је, ето, испало, да завршим прелиминарну компилацију материјала предвиђеног у ту сврху.

Осим тога, после свега, данашњи дан је последњи и с њим истиче рок који сам себи дао пре двадесет једну годину – рок, током којег сам, у складу с датом заклетвом, својој савести обећао да ћу у извесној мери водити вештачки живот саздан на програму који је смишљен у складу с одређеним принципима.

Пре него што сам одлучио да разоткријем суштину свог првог позива савременом човечанству,

сматрао сам својим дугом да макар приближно изложим мотиве који су ме присилили да натоварим на себе сав терет тог вештачког живота.

Тај дуготрајан, и за мене потпуно неприродан живот, потпуно одудара од особина које су у мом карактеру укорене пре моје зрелости, а проистекао је из моје одлуке засноване на резултатима проучавања читавог низа историјских преседана и са превасходним циљем да, захваљујући у извесној мери неприродном спољном пројављивању самога себе, спречим да се у мени формира оно, од давнина познато “нешто”, које је велики Соломон, цар Јудеје, назвао *Цварнохарно*, а које се, како су показали наши преци, ствара путем природног процеса у друштвеном животу, као резултат сједињавања рђавих поступака такзованих “обичних људи”, и води не само ка уништавању свакога ко настоји да постигне нешто за опште људско добро, већ и свега онога што је он у том циљу већ остварио. Осим тога, како бих код људи с којима сам ступао у било какве односе спречио испољавање те одлике, будући да је она у људској психи већ била усвојена онаква каква јесте, те је ометала остварење мојих циљева и код њих, у поређењу с другим, више или мање истакнутим људима, изазивала деловање осећања поробљености које заувек паралише њихову способност за показивање личне иницијативе – мени у то време преко потребне.

Мој циљ је у то време био усредсређен на стварање услова који би омогућили да се исцрпно објасни један сложен и тешко објашњив аспект питања, које је још задуго пре почетка мог вештачког живота постојало у мом бићу, као и на потребу доношења коначне одлуке. Та одлука је, свеједно да ли вољом

Судбине или услед несхватљивих закона наследности, постала, и у том тренутку изгледала, као основни циљ читавог мог живота и као сила која подстиче мој рад.

Сматрам својом обавезом да у овој, да тако кажем, дефинитивној изјави – која између осталог треба да послужи као “програм” за нову фазу мог рада за добробит мојих ближњих – дам један кратак преглед настанка и развоја оних догађаја и узрока који су одговорни што се у мојој индивидуалности родила неутољива жеља да решим то питање које је, на крају крајева, за мене постало оно што се у психологији назива “несавладивом манијом”.

Та манија је почела да се таложи у мом бићу током младости, у периоду сазревања за одговорни узраст, и састојала се у ономе што бих сада назвао “несавладивом манијом”, а што је значило потребу да схватим тачан смисао животног процеса свих спољних форми бића које дише на земљи и, посебно – циљ људског живота у светлости тог тумачења.

Иако је велики број специфичних фактора, условљених мојим васпитањем и образовањем, послужио као основни разлог да се у мом бићу формирају основе које су одредиле почетак те жеље, необичне за савременог човека, касније сам схватио, пошто сам размислио о датом питању, да је основни разлог, на крају крајева, требало приписати оним сасвим случајним околностима у мом животу које су се тачно поклопиле с наведеним преласком из припремног у одговорни узраст, а које апсолутно могу бити сведене на то да сам у то време контакте имао скоро искључиво са особама мојих година или са старијима од себе. Те особе су се током своје егзистенције формирале или

саме од себе, или су већ биле формиране у онај, у последње време чест “психички тип” људи, чије је формирање, како сам статистички утврдио током постојања моје базе – *Института за човеков хармоничан развој* – условљено тиме што будући представници тог “типа” никада, ни у циљу реалног схватања стварности, ни у периоду припремног узраста, нити, опет, током свог одговорног живота, апсолутно никада, без обзира на очигледну потребу таквог корака, нису били спремни на експеримент, већ су се задовољавали фантазијама других људи који су код њих формирали илузорне појмове, и истовремено ограничавали себе општењем с људима сличним себи, те су се аутоматизовали до те мере да су ступали у ауторитативне дискусије на разне, наизглед научне, али углавном апстрактне теме.

Иако сам у том периоду свог живота лично на њих у погледу свог спољног изражавања, пошто сам као и они био продукт једних те истих ненормалних услова окружења, ипак сам, захваљујући томе што сам према својој природи, услед промишљених сугестија мога оца и мог првог учитеља, од детињства поседовао одређену базу која ми је омогућила да се развијам у својој индивидуалности и пре свог одговорног узраста; поред осталих оригиналних и урођених, имао сам ону особену одлику неизбежног импулса и тежње да схватим саму суштину било ког предмета који би привукао моју пажњу, због чега је у мојим мислима, постепено и чак неприметно за моју будну свест, почело да се формира “нешто” што је постало јасно убрзо после велике духовне туге коју ми је нанела смрт блиског друга, и та изнова формирана карактеристика мог ума почела је од тада у контакту с

продуктом честог понављања аутоматских асоцијација да рађа у својој целокупности оно што сам на једном другом месту назвао “неугасивом жудњом”.

У почетку је манифестовање тог чудног “психичког фактора” утицало само на мој умни рад, али ме није мењало у целини, то јест, утицаји тог манифестовања нису ометали примарно функционисање ни мог физичког организма, ни мог духа, и ја сам могао, чак и у периодима снажно израженог отпора против утицаја тог манифестовања, путем напора воље или вештачког стимулисања мисаоних и емоционалних асоцијација, да све то контролишем и тако спречим “исхрану” тог манифестовања и самим тим спречим да се у мојој целокупности формирају тако нежељени импулси. Нешто касније, када се у мојим мислима појавило оно “нешто”, као очигледна последица честих сусрета и разматрања те “фикс идеје” с многим људима о којима сам у својој, у то време још “не субјективизованој” свести, захваљујући раширеном мишљењу неких великих ауторитета у такозваном “замршеним” питањима, већ формирао извесне тачне утиске, који су аутоматски утицали на моју психу, и пошто се током дискусија с тим ауторитетима, како ми се сада чини, у мени родило осећање крајње озбиљности и дубине тих питања, последице и реалан “смисао” пројављивања, својствених тој необичној жељи, све ме је то све више приморавало да доживим себе у свим деловима чија се свеукупност поклапала с мојим Бићем, и да повремено, чак, утичем на њихово опште функционисање, то јест, укратко речено, да продрем “до саме сржи”.

Степен сједињавања с мојим бићем и доминантан утицај тог својеврсног фактора на моју психу био

је такав да сам после четири или пет година осетио како сам потпуно у његовој власти, и од тада је он, попут “досадног сврабежа”, стално присиљавао мене, или поједине делове моје индивидуалности, да по сваку цену настојим да разјасним све што је потребно за сазнавање онога што може послужити као дефинитивно решење тих, за мене, кардиналних питања.

Пошто сам у свом унутрашњем животу, у пуном смислу те речи, постао роб тог “циља”, који је очигледно у моју целокупност унет Вољом Судбине, од тога доба, најпре присиљаван само њоме, а ускоро подстицан и својом сопственом свешћу, живео сам обузет тим истраживањем све до 1892. године.

То поменуто стимулисање самога себе путем сопствене свести настало је услед тога што сам у читавом свом Бићу преживео осећање мешавине “самозадовољства” и “гордости”, које се јављало сваки пут када сам током својих истраживања имао случајне или предвиђене потврде увек нових чињеница о људском животу, чињеница о чијем постојању нисам налазио алузије ни у свакодневном животу, ни у ономе што сам читао, иако сам прочитао скоро све што сам на ту тему нашао у савременој литератури, баш као и сав материјал из прошлости, сачуван до наших дана – литературу која ми је била доступна захваљујући сасвим случајним околностима у мом животу, а које је било у количинама знатно изнад могућности обичног човека.

До те године сам успео да сазнам понешто, или од понеког човека, што је могло логично и хармонично да баци светлост макар на једну страну овог питања, без обзира на то што је, као прво, узнемирујући

фактор који ме је аутоматски подсећао на циљ што сам га себи поставио, био стабилно активан у мом Бићу скоро у сваком мом психичком стању; као друго, Велика Природа је благоданом снабдела читаву моју породицу, и мене посебно – што није само моје мишљење, већ и мишљење већине људи с којима сам долазио у додир – највишим степеном разумевања који је човеку доступан; као треће, од детињства сам поред осталих способности, једну имао посебно развијену – способност да сазнам од људи њихове најсветије циљеве и намере; и, као четврто, имао сам, у складу са посебним условима свог живота, могућност приступа такозваним “светињама” скоро свих херметичких организација, као што су религиозна, философска, окултна, политичка и мистичка друштва, конгрегације, партије, удружења, итд., недоступна обичном човеку, као и могућност разговора и размене ставова са многим људима који су у поређењу с осталима заиста били прави ауторитети.

Иако до тада нисам постигао било какав успех у објашњењу било чега, нисам губио наду да ћу негде, једном, најзад срести људе способне да ми објасне, или макар да усмере моје душевно стање ка одговарајућим мислима и назорима који ће ми помоћи да јасно и на задовољавајући начин решим ово, за мене фатално питање.

Живећи тако, све до те године, то јест, упијајући све спољне утицаје и преживљавајући их у себи скоро искључиво у вези с том мојом манијом, ја сам се споља бавио разним занимањима и занатима у циљу да, с једне стране, обезбедим средства за живот, а с друге стране – трудио сам се, у складу са способношћу која ми је била својствена од детињства, да овла-

дам неком врстом људске вештине која ми је непозната, али углавном зато да бих се више или мање адекватно прилагодио својеврсним условима тренутка, условима које сам често мењао како бих остварио тај свој унутрашњи циљ; и тада, поменуте године, дошао сам до закључка да је међу мојим савременицима сасвим немогуће пронаћи оно што тражим, те сам зато решио да се свега одрекнем и да се на одређено време повучем у потпуну усамљеност, што даље од свих појава спољног света, где ћу покушати да путем активног размишљања успем да нађем оно што тражим или да до краја размислим о неким новим путевима за своја истраживања.

То се догодило за време мог боравка у Централној Азији, када сам на препоруку уличног фризера, кога сам случајно срео и с којим сам постао велики пријатељ, успео да уђем у један манастир, добро познат међу истраживачима мухамеданске религије, у којем сам уживао гостопримство добре браће.

Једном приликом, после разговора с једним од манастирске браће о природи и својству људске вере, као и о последицама њеног деловања на човека, још више сам се, под утицајем тог разговора, уверио да чврсто треба да се држим своје одлуке и да одмах искористим повољну прилику управо ту, у том манастиру.

Исте вечери сам се повукао у самоћу, довео сам себе у потребно стање и почео веома озбиљно да размишљам о својој ситуацији и о свом будућем понашању.

Следећи тражени и мени већ добро познат метод, познат свима који су посвећени у област древне науке, а који се назива “законом контемплације”, и

који се у датом случају углавном састоји у присећању и сагледавању свих постојећих категоричких убеђења по том питању, почео сам да поредим различите чињенице које сам добро разумео, са разним хипотезама и претпоставкама које сам чуо од разних ауторитета, који су у поређењу са другим људима заиста поседовали велика знања, те сам и сам схватио стање бића у складу с тим знањем.

После примене тог метода, у трајању од три дана, иако нисам дошао до неких одређених закључака, ипак сам се јасно уверио да одговори – које сам тражио и који су у својој свеукупности могли да баце светлост на моје питање – могу бити нађени, уколико су уопште доступни човеку, у области “човековог-подсвесног-процеса-мишљења”.

Тада сам се такође чврсто уверио да ми је за тај циљ потребно да усавршим своје знање о свим појединостима формирања и изражавања опште људске психе.

Дошавши до тог закључка, поново сам током неколико дана почео да размишљам, и размишљао сам скоро непрекидно о томе шта треба учинити како би се створили неопходни и задовољавајући световни услови који би омогућили да се изучавају такви неочекивани проблеми.

Будући да сам и даље потпуно био у власти својих размишљања, напустио сам манастир и опет кренуо на путовања, овога пута без икаквог одређеног плана.

Током тих непрекидних путовања из места у место, као и скоро непрекидног и интензивног размишљања, најзад сам у глави имао један привлачан план.

Довршивши све своје послове, мобилисао сам све своје материјалне и друге могућности и почео да прикупљам најразличитију писану литературу и усмене информације сачуване у неким азијским народима о оној области науке која је била високо развијена у стара времена, а звала се “Мехкенес”, што значи “скидање одговорности”. Од те науке савремена цивилизација зна само њен незнатан део под именом “хипнотизам”, док је сва литература која је о овом питању постојала, мени била позната као мој сопствени длан.

Прикупивши све што сам могао, кренуо сам у дервишки манастир, смештен у Централној Азији, где сам већ боравио и раније, и, сместивши се тамо, посветио сам се изучавању материјала који сам имао на располагању.

После двогодишњег брижљивог теоријског изучавања те области науке, када се појавила могућност практичне провере неких детаља механизма функционисања подсвесне човекове сфере, које још нисам довољно објаснио у теорији, прогласио сам себе “лекар” за најразличитије болести и почео да резултате својих теоријских истраживања примењујем на људе, пружајући им успут реалну помоћ.

То је било моје искључиво занимање и начин мог изражавања током читавих четири или пет година, у складу с озбиљном заклетвом коју ми је на плећа натоварио мој задатак, а што се сводило на савесно пружање помоћи страдалницима и коришћење сопственог знања и практичне снаге само за истраживања, а никада за личне и егоистичке циљеве; на тај начин, не само да сам дошао до практичних резулта-

та без преседана, каквима у наше време нема равних, већ сам објаснио скоро све што ми је било потребно.

За кратко време сам открио многе детаље који су могли да ми помогну у решавању оног истог главног питања, као и многих другостепених ствари о чијем постојању нисам ни слутио.

Истовремено, уверио сам се да још више детаља потребних за коначно решење овог питања треба тражити у сфери подсвесног процеса мишљења, али и у различитим аспектима изражавања будне свести.

После коначног утврђивања свега тога, у мом уму су опет, као и пре много година, почеле да се “врзмају” мисли, понекад аутоматски, понекад контролисане свешћу, о средствима сопственог прилагођавања условима обичног живота у циљу дефинитивног и непогрешивог разјашњења питања које је очигледно постало чврст и недељив део мога Бића.

Овога пута су се моја размишљања, повремено обнављана током мог двогодишњег лутања Азијом, Европом и Африком, завршила одлуком да своје, за савременог човека изузетно познавање такозваних натприродних наука, као и умешност извођења разних “трикова”, применим у тим псеудонаучним областима и да себе прогласим “професором-инструктором”.

Треба рећи да је основни разлог за ту одлуку било то што сам схватио да је у то време међу људима била широко распрострањена специфична психоза која, како је још одавно утврђено, постаје веома изразита и испољава се у виду препуштања свакојаким “проклетим” идејама у областима лажног људског знања које је у различитим епохама носило различи-

те називе, а у наше време се назива “окултизмом”, “теозофијом”, “спиритуализмом”, итд.

Од тренутка доношења одлуке, све своје способности сам усмерио на то да ступим у контакт с људима који су припадали једној од великих организација у којима су се људи сретали, настојећи да постигну одређене резултате путем изучавања неке од поменутих “наука”.

Испоставило се да су касније околности мога живота биле толико повољне да сам за пола године успео не само да се упознам с великим бројем тих људи, већ и да приликом изазивања такозваних “оностраних појава” будем сматран “стручњаком” и вођом и то, говорећи њиховим језиком, у веома “високим круговима”.

Пошто сам се “аклиматизовао” у свом новом позвању, успео сам да међу члановима поменутих “кругова”, као и међу њиховим породицама, стекнем репутацију великог “мајстора” у свему што је повезано са натприродним знањима. Током свих тих “манипулација” у царству оностраног, које сам извршавао у присуству великог броја чланова једне од бројних, тада, као и сада, веома раширених “радионица-засавршавање-психопатије”, како их сада отворено називам, почео сам да посматрам и изучавам разне манифестације психе тих обучених и покретних “огледних кунџа”, које ми је Судбина подарила за моје експерименте.

Иако сам почетком треће године таквог рада стекао солидан ауторитет међу члановима три такве независне “радионице”, захваљујући којима сам и добио много материјала за своја посматрања, без обзира на то што сам их могао имати онолико колико сам

желео, морао сам да их се одрекнем и да организујем свој сопствени “круг” на сасвим другачијим принципима и са специјално одабраним персоналом.

Одлучио сам да тако поступим зато што сам тада, док сам се сретао с људима који чине такве кругове, утврдио да се у таквим заједницама окупљају људи три-четири одређена “типа”, док је мени било потребно – ради праћења манифестација људске психе у њеном будном стању – да на располагању имам представнике свих 28 “категорија типова”, како су и били утврђени у древна времена.

Прихвативши се с огромним, скоро надљудским напорима, остварења тога плана, наравно, уз велике трошкове, организовао сам у неколико градова три мање групе људи најразличитијих типова – оних које сам могао да скупим током те три године.

Пошто сам током друге године постојања тих група схватио да у постојећим условима и без могућности да довољно дуго имам на располагању представнике свих типова, руководећи и даље тим групама, ја сам, с једне стране, пратио и проучавао већ доступан материјал, а с друге стране сам савесно и што сам боље могао, код оних у чијој је психи била дубоко укоренења страст за знањем, успевао да задовољим ту страст, а код оних, код којих још није атрофирала свим људима својствена склоност за стицање реалног “Бића”, непристрасно сам уништавао све њихове пређашње илузије и погрешне идеале, и на тај начин себи припремао, на крају крајева, могуће помоћнике. Затим сам опет почео повремено да размишљам о томе како да нађем начин да створим такве услове који би ми омогућили да задовољим своју необичну, случајно насталу потребу.

Та повремена размишљања су ме приморала да напослетку оснујем Институт који ће касније постојати под именом *Институт за хармоничан развој човека по систему Г. Гуријева*.

“План” који је, да тако кажемо, представљао подлогу за такво решење, била је помисао да бих у оквиру тако широко замишљене јавне организације која би обухватала скоро све сфере савременог живота, по свој прилици сакупио – осим типова које сам већ сусретао – и све друге типове људи који су у мојим претходним истраживањима недостајали.

Изложивши у тој брошури мотиве своје одлуке, засноване на унутрашњим, искреним и непристрасним побудама, сматрам неопходним да кажем понешто о мисаоним и емоционалним асоцијацијама које су протицале кроз читаво моје биће и које су на крају довеле до одлуке која је била у потпуној хармонији с мојом савешћу.

На крају свих мојих размишљања, услед којих сам најзад чврсто одлучио да организујем јавни Институт, када се у мом бићу, као што се увек догађало у сличним приликама, појавио онај чудни импулс који је својствен мојој индивидуалности и који ме аутоматски присиљава да сваки нови задатак у свом животу посматрам са становишта “објективне правде”, моја размишљања са самим собом су отприлике била следећа:

“Коришћење људи, посебно заинтересованих за Институт који сам основао искључиво ради личних циљева, људи из мог окружења би, без сумње, схватили као израз мог “егоизма”, али су, истовремено, управо људи који су имали везе с тим Институтом, они које сам већ помињао и код којих свима својстве-

на склоност – склоност за стицање базе која код тих бића припрема тло за импулс “објективне савести”, као и за формирање такозване “унутрашње памети” – још није сасвим атрофирала, ти људи су могли, и то једино тим путем, да користе плодове знања које сам прикупио захваљујући изузетним околностима мога живота, а које се тичало скоро свих аспеката реалности и објективне истине, и то да га искористе за сопствену корист.”

Што се тиче седишта Института, пошто сам дуго размишљао и узео у обзир постојеће услове свакодневног живота и лакоћу општења с другим нацијама, што је за мене било веома битно, решио сам да би најпогодније место за то била Русија, у то време мирна, богата и спокојна земља.

Доневши такву одлуку, одмах сам почео да приводим крају све своје “текуће” послове, расуте по разним земљама Азије и, сабравши све своје богатство, прикупљано током вишегодишњег, према мерилима савременог човека, изузетно тешког живота, стигао сам у Русију и настанио се у самом њеном срцу, у граду Москви.

То се догодило две године пре такозваног “Великог-Светског-Рата”.

У овој брошури нећу више ништа говорити о том Институту који сам основао у Русији, где су га неочекивани и катастрофални догађаји уништили на највишем ступњу његове почетне делатности, а с њим и све резултате добијене до тог времена. Нећу описивати ни даље “перипетије” и покушаје организовања Института у другим градовима Русије, баш као ни у другим земљама, покушаје који ни до чега нису довели услед свакојаким последица рата, због

чега су се увек завршавали “крахом”, то јест огромним материјалним и другим губицима, као ни о његовом успешном оснивању седам година касније у благородној Француској где је неометано постојао све до свог потпуног нестанка, после озбиљне аутомобилске несреће коју сам доживео.

Нећу говорити о тим догађајима, нити о свим последицама које су они изазвали, пошто сам их прилично детаљно описао у трећој књизи друге серије својих радова, као и у првој књизи треће серије.

Од материјала који се односи на Институт, навећу само неке изводе из “проспекта” који оглашава његово отварање.

Желим да наведем те изводе углавном зато што је тај проспект, како сам схватио касније, када сам се упознао са животом Европљана, иако објављен у великом тиражу, многим Европљанима ипак остао недоступан. Неки нису имали могућности да се с њим упознају, вероватно зато што су мој рад и моје идеје пре свега заинтересовали људе који у највећој мери поседују поменути “специфичну психозу”, те су зато у својој околини били познати као људи који се баве разним “глупостима”, познатим под називима “окултизам”, “теозофија”, “психоанализа”, итд., и када би понекад неко од оних који су били слободни од утицаја таквих “глупости” дошао у додир с мојим радом и открио да су таква и таква господа за њега крајње заинтересована, у његовој психи би се одмах појавило оно “нешто”, што је својствено човековој психи у његовом колективном животу и што су давно регистровани наши преци назвавши га “буфер-буђење”.

Навећу онај део проспекта који, између осталог, оцењује човеково васпитање у савременој цивили-

лизацији. Он гласи: “Садашњи човек, захваљујући одређеним, скоро неприметним условима савременог живота, чврсто укоревених и такорећи ’неизбежних’ у савременој цивилизацији, постепено је одступио од свог природног типа – резултата утицаја места и околне у којима је рођен и одгајан у нормалним условима и без икаквих вештачких сметњи, а који би могли већ самим својим карактером да укажу на законит пут развоја сваке индивидуе у онај коначни тип, какав би он требало да постане већ у свом припремном узрасту.

У наше време, цивилизација која с неограниченим замахом шири свој утицај, ишчупала је човека из нормалних услова у којима он треба да живи.

Наравно, тачно је да је савремена цивилизација отворила нове хоризонте у техничким, механичким и многим другим “наукама”, повећавши на тај начин свет човекових опажаја, међутим, уместо избалансираног успона ка вишем степену развоја, она је развила само неке посебне стране његовог бића на штету других, док су због непостојања хармоничног васпитања неке, човеку својствене способности, потпуно уништене, лишавајући га на тај начин нормалних привилегија његовог типа. Другим речима, ако се млада генерација не васпитава хармонично, ова цивилизација, која у складу са здравим разумом треба да личи на добру мајку, отказала је тој генерацији оно што је била дужна да јој пружи; она ју је очигледно лишила могућности прогресивног и уравнотеженог развоја новог типа, који би се неизбежно појавио, макар временом и у складу са законом општељудског прогреса.

Отуда следи неоспорна чињеница да је, уместо довршеног индивидуалног типа, какав је према сведочењу историјских материјала човек био пре неколико векова, када је налазио норму у свом општењу с Природом и околином која га је створила, настало биће с кореном ишчупаном из тла, неспособно за живот и туђе свим нормалним условима егзистенције.

Један од најкобнијих резултата једностраног васпитавања јесте то што опажаји и изражавање савременог човека, који се коначно формира у свом одговорном узрасту, нису свестан израз његовог Бића као довршене целине, већ представљају само резултат аутоматских рефлекса ове или оне његове стране.

Психа савременог човека је расподелена на три, да тако кажемо, потпуно независна “бића”, која нимало нису повезана једно с другим, већ су подељена како у својим функцијама, тако и у свом изражавању. Док су, према историјским подацима, та три начела код већине људи. чак и у време вавилонске цивилизације, чинила једну нераскидиву целину која, очигледно, представља и заједничко складиште свих њихових опажаја и отпремни Центар њиховог изражавања.

Захваљујући том једностраном васпитању савременог човека та три независна извора или центра његовог живота, то јест, као прво, извор “интелектуалног” живота, као друго, извор “емоционалног” живота и, као треће, инстинкт или “моторни” центар, уместо унутрашњег сједињавања са потоњим уобичајеним спољним изражавањем, посебно у последње време, постају, када он постане пунолетан, потпуно независне спољне функције, а квалитет њиховог ис-

пољавања почињу да одређују специфични спољни услови.

Према изводима заснованим на детаљним експериментима господина Гурџијева, као и на закључцима многих других људи који су о овом проблему озбиљно размишљали, сваки свестан опажај и свака људска манифестација потичу од истовременог и координисаног рада сва три поменута извора који управо и формирају човекову индивидуалност, при чему сваки од тих извора треба да игра сопствену улогу, то јест да пружа свој део асоцијација и доживљаја.

Потпуно постизање потребног и нормалног изражавања у сваком посебном случају постиже се једино координацијом рада сва три извора.

Код савременог човека, делимично због његовог ненормалног васпитања током припремног периода, делимично због веома распрострањених ненормалних услова савременог живота, рад психичких центара је током одговорног узраста скоро сасвим раздвојен и зато његова интелектуална, емоционална и инстинктивно-моторна функција не допуњују и не коригују једна другу природним путем, већ, напротив, иду различитим путевима који се ретко пресецају и зато немају могућност да добију оно што треба подумевати под речју “свест”, у вези које савремени људи живе у тоталној заблуди.

Због недостатка координисаног међусобног утицаја та три посебно формирана и независно васпитана дела психе, савремени човек представља три различита човека у једној индивидуалности; први од њих мисли у потпуној изолацији од осталих својих делова, други само осећа, а трећи поступа аутомат-

ски, према успостављеним или случајним рефлексима својих органских функција.

Та три човека у једном морају, у складу с оним што је предвидела Велика Природа, да у одговорном узрасту сви заједно представљају једног човека, онаквог какав би он требало да буде – “човека без наводника”, то јест, реалног човека.

Та три центра, свесно формирана од стране Велике Природе у циљу образовања довршене целине, због тога што у потребно време услед погрешних напора људи, као и њиховог лажног васпитања, није било навике за њихово узајамно разумевање и узајамну помоћ, довела су до тога да у периоду одговорног изражавања они не само да не помажу један другом, већ, напротив, аутоматски ремете један другог планове и намере; осим тога, сваки од њих, владајући над другима у моментима свог интензивног дејства, постаје господар ситуације и лажно за себе присваја одговорност реалног “ја”.

Та свест о разједињености и конфликтном раду центара или извора који треба да чине људску психу, уз истовремено апсолутно непостојање чак и теоријске представе о потреби васпитања које би одговарало тим посебним, релативно независним деловима, а да и не говоримо о неспособности да се оно примени у пракси, неизбежно мора довести до закључка да човек није сам себи господар.

Он не може да постане себи господар, јер не само што није у стању да контролише центре који треба да функционишу као потпуно подређени његовој свести, већ он чак и не зна који од центара управља свима њима.

Систем, коришћен у *Институту за човеков хармоничан развој* у циљу посматрања психичке активности, јасно показује да савремени човек никада не поступа према сопственом нахођењу, већ једино остварује радње подстакнуте спољном побудом.

Савремени човек не мисли, већ нешто мисли за њега; он не чини, већ се нешто чини кроз њега; он не ствара, већ се нешто ствара кроз њега; он не постиже, већ се нешто постиже кроз њега.

Код новорођенчета се та три дела психе могу упоредити са системом чистих грамофонских ваљака на којима од дана доласка на свет почиње да се записује спољно значење предмета и субјективно разумевање њиховог унутрашњег смисла, или осећај резултата радњи које се одвијају како у спољашњем, тако и у унутрашњем свету који је у њему већ формиран; све се то бележи у складу с корелацијом између карактера тих радњи и карактера различитих система који се у човеку формирају.

Све врсте тих забележених резултата деловања околине остају током живота непромењене на сваком од “ваљака-складишта” и то у истом редоследу и у истој корелацији као и претходно забележени утисци у којима су они били перципирани.

Сви утисци, забележени у та три релативно независна дела, чинећи човекову психу, касније, током одговорног узраста, производе све врсте асоцијација у различитим комбинацијама.

Оно што се назива “умом” код човека, исто као и код свих других облика живота, није ништа друго до усредсређивање резултата утисака различитог квалитета, примљених раније; њихово побуђивање и

понављање изазивају код човека разне врсте асоцијација.

Забележени утисци имају три извора из којих потичу и потврђују их три закономерна утицаја.

Једну категорију асоцијација формирају утисци примљени нехотице и непосредно из спољног света, као и они који настају у унутрашњем човековом свету услед извесних сталних и аутоматски понављаних асоцијација.

Другу категорију формирају свесно примљени утисци, или утисци настали из спољашњег света, или кристализовани у унутрашњем човековом свету путем хотимичног активног мишљења и поимања реалности.

Трећа категорија потиче искључиво из процеса такозване “трансформисане свести”, то јест из поређења истородних утисака било којег порекла, који су већ били фиксирани, док се између њихових унутрашњих и посебних центара одржава непрекидни контакт.

Одгађање у човековој целокупности ове три различите, већ набројане категорије утисака, ради постепених манифестација људске психе, потврђује, између осталог, реалну разлику између три утврђена стања људске свести и одређује њихов квалитет и знање.

Методима *Института за човеков хармоничан развој* свако може сасвим сигурно и без и најмање сумње да утврди да се човекова свест састоји из три одређене способности изражавања, и те способности формирају и одређују асоцијације утисака које имају своје порекло у једној од три поменуте категорије.

Једно од три стања свести, које се у објективном смислу за човека сматра највишим и најпожељнијим, базира се искључиво на раније примљеним утисцима треће категорије.

Друго стање свести се састоји из асоцијација утисака другог реда, већ поменутог напред, то јест из утисака примљених свесно.

У треће стање људске свести може се сврстати она врста свести за коју савремени човек, настојећи да нагласи њен посебан значај и нимало не сумњајући у исправност свог одређења, користи израз “будно стање свести.”

Ово стање свести, које савремени човек квалификује као највише, показало се, у складу с научно организованим и брижљиво спроведеним истраживањем, као производ стално понављаних, нехотице и случајно примљених, као и вештачки створених и “напапет научених” утисака.

Већина људи је услед непрекидно погоршавањих услова егзистенције навикла да предност даје оној свести, која се добија управо поменутих утисцима, то јест “напапет наученим” нехотичним пријемом случајних утисака, примљених из нашег окружења.

Код човека који постиже највиши степен свести путем асоцијација сачињених од утисака прве врсте, процеси замишљања, успомена, судова, поимања и мишљења не представља ништа друго до аутоматску кристализацију која потиче из такозваних “усредсређених напора”, којима он придаје звучно име “пажња”, док, у ствари, већ кристализовани и аутоматски примљени утисци и поменуте манифестације нису ништа друго неголи резултат претходно понавља-

них и случајних утисака. Другим речима, сви процеси тог човековог унутрашњег света јесу аутоматски преглед различитих комбинација често понављаних доживљаја, такорећи, “застарелих” утисака. Изражавање тог човека у обичном животу, сви његови импулси, мисли осећања, речи, убеђења, веровања и поступци, састоје се искључиво од материјала таквих утисака у различитим комбинацијама, кристализованих у његовој целокупности.

Те комбинације се формирају под утицајем случајних подстицаја који више или мање интензивно стављају у покрет ову или ону групу раније примљених утисака, који у датом случају постају центар асоцијација.

Сваки нови подстицај, или подстицај различитог степена интензитета, изазива још једну асоцијацију и, према томе, другачији редослед мисли, осећања и поступака, итд.. и никакав центар код имаоца такве свести не може да дода нешто своје, или нешто ново, комбинацијама које су већ формиране на тај начин, то јест, никакав центар не може, чак и ако делује у моменту свог највећег интензитета, да извуче материјал формиран у другим центрима.

Отуда следи да уколико перцепција света код имаоца такве свести увек долази с једне његове стране или, другим речима, пошто имаалац такве свести врши три различита процеса опажања који имају мало заједничког, или асоцирају случајно и делимично, онда је сваки његов суд, као производ само једне стране његове психе и само дела материјала који му се налази на располагању, свакако једностран и, према томе, погрешан.

Из онога што је већ речено, свако ко логично размишља може видети да је за истинско човеково опажање потребно да се у сваком посебно формираном центру развија природна потреба да се функције једне стране мешају са другима, како би манифестовање три дела, формирана у људској психи посебно, у складу са законима природе, а који неизбежно захтевају посебно васпитање, била хармонично обједињена и током одговорног живота заједно радила у складу са својим нормалним способностима.

Тек такав однос према човековој припреми за одговоран живот може различите изворе који формирају људску психу да доведе до потребног нивоа испољавања, пошто ће тек у том случају три главна точка људске машине радити глатко, не сметајући један другом, и даваће највећу продуктивност у својим посебним функцијама, а исто тако и у постизању оног нивоа свести које је за човека могуће, али које човек у обичним условима не постиже.

Узимајући у обзир да се код сваке индивидуе степен развоја сваког дела њене индивидуалности разликује и да се њене асоцијације такође разликују, принуђени смо да закључимо да рад на васпитавању и преваспитавању мора бити строго индивидуалан и да не сме бити другачији.

Сви недостаци у функционисању људске машине, изазвани условима свакодневног живота, временом се повећавају, а све поправке у раду машине захтевају сталну и одлучну борбу са свим насталим дефектима. На бази такозваног “експерименталног материјала”, добијеног из прошлости заједно са многобројним истраживањима која су у наше време извршена у *Институту за човеков хармоничан развој*, ка-

тегорички је утврђено да човек није у стању да помену борбу води самостално. С друге стране, у раду на себи њему не помаже никакав метод аутотренинга нити рада на себи, који су у последње време широко раширени у свету и који препоручују одређене начине и процесе као што су разне физичке вежбе и медитације, вежбе концентрације, дисајне вежбе, разне системе дијета, и сл.

Ако би се ти методи примењивали на свакоме, а да се при томе не узму у обзир индивидуалне потребе и особености, то би било не само некорисно, већ и опасно, јер невешти покушаји приликом ремонта људске машине, иако обављају некакве промене, неизбежно изазивају друге, непотребне промене које неискусна и необучена особа није у стању ни да предвиди, ни да избегне.

Треба памтити да се људска машина, без обзира да ли функционише правилно или неправилно, сама по себи налази у механичкој равнотежи и, према томе, свака промена у једном правцу изазива промену у другом правцу, због чега је веома важно да се то предвиди и да се томе пружи отпор.

Да би се избегли нежељени резултати и неочекиване последице у раду на себи, потребно је потчинити се дисциплини специјалних и строго индивидуалних метода, усмерених на развој нових способности и посебних “сила инерције”, путем којих под вођством искусног учитеља старе способности могу бити регулисане и промењене, другим речима, треба развијати нове способности које су недостижне у обичном животу и које човек не може да развија без помоћи, или уз помоћ некаквог обичног метода.

Управо у томе и јесу главне особености метода коришћеног у *Институту за хармоничан развој човека према систему Г. Гурџијева*, јер он води ка откривању у човеку до тада неоткривених способности које су битне за његов одговоран и релативно нормалан живот.

У том циљу, имајући у виду сопствене проверене могућности, програм *Института за човеков хармоничан развој* садржи практичну примену специјалне “линије рада”, из које се за сваку особу брижљиво бира одређени тип рада према њеним индивидуалним способностима – рада који одговара оним деловима њене нормално конструисане психе, чија аутоматска делатност мора бити појачана или ослабљена.

Из истог тог разлога, програм садржи медицински део, пошто је многим људима потребно да пре него што почну развој природних способности, претходно поправе постојеће функционалне поремећаје, без чега је немогуће постићи продуктиван рад, усмерен на жељени хармоничан развој.

Имајући у виду то што је управо речено, треба нагласити да је сваки посао на човековом самоусавршавању користан тек онда када се руковођење заснива на свестраном познавању човекове природе и када је у строгој сагласности са индивидуалним одређењем физичких и психичких својстава дате особе, као и околности и услова њеног спољашњег живота у будућности, уколико се они могу предвидети.

Зато су специјални курсеви изузети из предмета укључених у програм Института и примењују се за индивидуалне потребе сваког ученика.

У програм Института улази учење према специјалним методама разних професија, заната, уметности и домаћих наука.

Напоредо с тим, врши се потпуно теоријско изучавање човека и света у свим њиховим међусобним односима и у складу не само са европском науком, већ и са древним азијским знањем.

Међу руководиоцима *Института за човеков хармоничан развој* налазе се стручњаци из области медицине, психологије, физиологије, физичко-математичких наука, заната и свих врста физичких и психичких вежби.

Осим што су обучени у својим дисциплинама, ти руководиоци су посвећени и у ону област науке чији су фрагменти одувек били познати човечанству, а коју је у наше време разрадио господин Гурџијев са свим изменама и допунама, усклађеним са посебним околностима кристализованим у савременом животу, те у Институту служи као основа.

Институт прима одрасле људе оба пола, старости до 60 година и децу старију од четири године.

Људи примљени у Институт деле се на три категорије.

Прва – то су особе које теже саморазвијању у складу с програмом сачињеним специјално за њих.

Друга – то су особе које следе методе Института у циљу изучавања овог или оног предмета по сопственом избору, као и особе које желе да се излече користећи методе Института.

Трећа категорија – то су особе које долазе на општа предавања и проучавају један специјални предмет који им одреди Институт.

Људи прве категорије ће касније бити подељени на три групе под следећим називима:

1. *егзотетеричка група,*
2. *мезотетеричка група,*

3. *езотетеричка група.*

Сви новопримљени ученици прве категорије припадају најпре “егзотетеричкој” групи; они касније, у складу с личним особинама, треба да пређу у “мезотетеричку” групу, а затим, опет у складу са својим врлинама и степеном “поимања”, треба да пређу у “езотетеричку” групу.

Тек пошто прођу све те три групе, они могу бити посвећени, најпре теоријски, а затим и практично, у сва питања која су непозната обичним људима, а која је током својих специјалних истраживања у периоду од скоро пола века, утврдио господин Гурџијев, као и група људи велике савремене културе, посвећених истраживању објективне истине.

Људи прве категорије, ступајући у Институт, добијају одређене директиве и инструкције тек пошто попуне “индивидуални листић”.

Материјал, наведен у “индивидуалном листићу”, повезан је са детаљним посматрањима главних функција организма и специфичним одликама сваког субјекта, кристализованим у његовој индивидуалности, баш као и у његовом нивоу пажње, памћења, говора, осећаја, темперамента, у формама његових физичких и психичких рефлекса, мириса, укуса, слуха, вида, реакције на боје, особености еманације, итд.

Резултати тих посматрања, заједно са разним подацима, утврђеним током истог тог периода, о способностима и склоностима дате индивидуе, унетим у “индивидуални листић”, биће за руководиоца, да тако кажемо, “полазна тачка” приликом утврђивања метода продуктивног саморазвијања. На основу истих тих података биће одређени предмети за изучавање, као и прелазни план за специјални психички

рад, одговарајући начин живота за време боравка у Институту, а у случају болести – за потребно лечење.

Посебна пажња ће се поклањати оним индивидуама код којих су уочени одређени патолошки симптоми, као што су слабост воље, тврдоглавост, лењост, безразложни страхови, осећање сталног умора, апатија, раздражљивост, неправилна размена материја, гојазност или прекомерна мршавост, злоупотреба алкохола, наркотика, итд.

У главном одељењу Института постављени су најсавременији апарати и инструменти – најбогатија колекција, ако се на њу гледа као на заједно сабране “психијатријске”, “хемијско-аналитичке” и “психоексперименталне” кабинете који одговарају захтевима општег типа, али се користе и за независна истраживања самих ученика – они у њима могу да провере све теорије и тврдње изложене на општим предавањима, које им се могу учинити сумњивим и производним.

Враћајући се на главни предмет ове брошуре, пре свега желим да изјавим да сам Институт после многих покушаја најзад основао у Француској 1921. године на принципима наведеним у проспекту. Али, на моју велику жалост и на несрећу свих људи који мисле, што ће, по свој прилици, схватити и други, он је постојао кратко. Јер, иако је мој рад у почетку углавном следио оно што је могло изгледати као мој лични циљ, ја сам знао какву би корист он донео читавом човечанству и развијао сам га тако да укључи интересе и обухвати сав такозвани “здравомислећи свет”.

У жеку рада Института, после жалосне аутомобилске несреће у којој умало нисам настрадао, био

сам принуђен да угасим не само 18 нових одељења Института, основаних у разним земљама, већ и све што је било непосредно повезано с главним одељењем.

Нећу у овој брошури описивати који су догађаји били повезани с несрећом која ме је задесила, и какве су неочекиване околности из свега тога уследиле – околности које су ме присиле да, након што сам се потпуно вратио свести, предузнем мере за престанак рада свега онога што сам с огромним напорима створио, и о чему подробно говорим у једној од књига треће серије.

Од свега што сам тамо објавио, поновићу укратко само главне разлоге који су ме принудили да тада почнем да пишем и, чак, да на крају крајева, поставим “стандардни писац”.

Неколико месеци после поменуте аутомобилске несреће, када сам ја – а и сви који су ми били блиски – постао сигуран да ћу живети, и када су све претходно кристализоване функције и утврђени ритам интензивног рада мог духа почели да се из дана у дан обнављају, док је моје физичко тело и даље било беспомоћно, те је тако постојала дисхармонија између мог тела и мог духа, присиљавајући ме да трпим моралне патње, одлучио сам да нађем себи занимање које би моје мисли усмерило на другу страну и тако олакшало моје муке.

Једне ноћи, док сам лежао у постељи и патио од несанице, која је тада за мене била нешто уобичајено, подстакнут једном асоцијацијом и сетивши се идеја свог плана којима сам последњих месеци био обузет и који је, најзад, почео да ме прогања – а требало је да буде остварен док сам ја сачињавао општу схему

средстава за постизање поменутог главног циља свог живота, укључујући и намеру широког пропагирања суштине мојих идеја, између осталог и путем књижевности, а која није имала успеха због непоузданости и порочне лењости људи које сам током више година специјално припремао за тај циљ – одједном ми је пало на памет да ми ништа не смета да искористим насталу ситуацију и да сам почнем да диктирам материјал.

И зато, не престајући да размишљам, реших да, на крају крајева, тако и урадим.

Следеће вечери сам замолио једну од мени блиских особа да узме оловку и свеску и да тачно забележи оно што будем диктирао.

Најпре сам намеравао да обзнаним различите аспекте својих идеја у виду кратких сценарија, погодних за позориште или филм, и диктирао сам та сценарија која бих “испекао” буквално за један дан.

Поменућу само четири од многих сценарија које сам издиктирао:

Кокаинисти

Хиромантија берзе

Несвесни убица

Три брата

Да бих пружио макар приближну представу о карактеру тих, да тако кажем, малих “књижевних композиција” које сам тада диктирао и које ће, кад дође тренутак, постати познате публици – те теме су ми често падале на памет услед овог или оног утицаја на моје органе перцепције који су у то време били посебно осетљиви – мислим да је довољно да овде кажем нешто о догађају који ме је надахнуо да изра-

зим неке мисли, извучене из мојих идеја у последњем од већ поменутих сценарија, у *Три брата*.

Неколико недеља пошто сам почео да диктирам, када је ово ново занимање не само учинило крај мојој усредсређености на моје безнадежно стање и на ситуацију из које нисам видео излаз, већ је ускоро добило и одлике ентузијазма “с-којим-нема-шале” и, на крају крајева, довело до успостављања дисхармонизованих функција мог физичког тела, будући да је оно још било у веома успореном темпу, решио сам, иако још нисам могао да путујем сам, да кренем аутомобилом у Париз, у пратњи мени блиских људи, како бих се одморио од активног мишљења и, уопште, како бих променио утиске.

Седећи једне вечери у Кафеу Света, познатом у то време међу странцима, неколицина мојих пријатеља и ја смо разматрали разна питања.

Између осталог, поменут је и тада веома популаран филм *Три брата*, и један од мојих другара је предложио да пођемо и погледамо тај познати филм који је приказиван у дворанама специјално прилагођеним за то.

Решисмо да пођемо сви, пошто је биоскоп био сасвим близу, те пођох и ја, иако с великом муком.

У биоскопу је била невероватна гужва, било је тешко доћи до карата, али један од мојих пријатеља се досетио да то реши тако што је, очигледно, платио “астрономску” цену.

Сматрам неопходним да овде поновим садржај те глупости, која је тада била “догађај” сезоне, али морам рећи да сам, седећи у тој дворани пуној људи, који су због рђаве вентилације били присиљени да удишу тежак ваздух, будући да нисам био у стању да

изађем, био напросто принуђен да гледам тај филм и то да гледам с напором, пошто фокус мог вида још није био успостављен, те сам зато морао да гледам различите објекте час једним, час другим оком, и непрекидно ме је узрујавао тај бесмислени “помодни блеф”, чија је популарност била условљена инстинктом стада који данас преовлађује међу људима.

По завршетку овог, како бих рекао, “хипнотичког процеса”, вратио сам се у Кафе Света, који је потом постао моја париска “канцеларија”, и, пошто сам постепено повратио свој мир, почео сам да смишљам у глави сопствени сценарио, касније назван *Три брата*. (...)

Од тада, па све до данашњег дана, бавио сам се искључиво писањем и често сам због нових планова, насталих током мојих медитација, мењао текст и коначну форму у којој ће бити објављено оно што напишем.

Да бих читаоцу ове брошуре дао представу о оној форми својих текстова, коју сам на крају крајева одабрао, а да не напрежем превише свој јадни, прописно изморен мозак, навешћу првих шест страница своје прве књиге која је потпуно завршена и предата у штампу.

Г. Гурцијев

СВЕ И СВЈА

Десет књига у три серије

Париз
1933

Оригинал је написан на руском и јерменском језику. На неке језике су књиге већ преведене и под личним руководством аутора даље их преводи група преводаца, специјално обучених и одабраних у складу с њиховим индивидуалностима, као и у складу с њиховим разумевањем текста и филолошких особености сваког језика.

Све је изложено у складу с новим принципима логичког разумевања у циљу решавања три кардинална задатка.

**Задатак
прве серије**

Немилосрдно, без и најмањег компромиса, с кореном ишчупати из процеса човековог мишљења и осећања све претходне, вековима укорениване погледе и веровања о свему што постоји у свету.

**Задатак
друге серије**

Обезбедити материјал потребан за ново стваралаштво и показати његову поузданост и квалитетност.

**Задатак
треће серије**

Допринети да се у процесу човековог мишљења и осећања појаве правилне представе о реалном Свету, а не о оном илузорном који, према ономе што је аутор утврдио и показао, људи опажају.

Прва серија
у три књиге под заједничким насловом

**ОБЈЕКТИВНО-НЕПРИСТРАСНА
КРИТИКА ЉУДСКОГ ЖИВОТА**

или

БЕЛЗЕБУБОВЕ ПРИЧЕ УНУКУ

Друга серија
у три књиге под заједничким насловом

СУСРЕТИ С ВЕЛИКИМ ЉУДИМА

Трећа серија
у четири књиге под заједничким насловом

**ЖИВОТ ЈЕ РЕАЛАН
САМО КАДА “ЈА ПОСТОЈИМ”**

Три књиге прве серије

**ОБЈЕКТИВНО-НЕПРИСТРАСНА
КРИТИКА ЉУДСКОГ ЖИВОТА**

или

БЕЛЗЕБУБОВЕ ПРИЧЕ УНУКУ

Садржај прве књиге

1. Настанак мисли.
2. Зашто се Белзевуб нашао у Сунчевом систему.

3. Узрок успоравања кретања
транспросторног брода *Карнак*.

4. Закон пада.

5. Систем Арханђела Харитона.

6. Вечно кретање.

7. Стицање знања о истинском Бићу-дугу.

8. Дрски обешенак Хасејн. Белзевубов унук, се
усудио да нас назове “мекушцима”.

9. Узрок настанка Месеца.

10. Зашто “људи” – нису људи.

11. Пикантна одлика психе савременог човека.

12. Прва грмљавина.

13. Зашто људски ум на своје фантазије гледа као на
стварност.

14. Отварање перспектива које не обећавају ништа
добро.

15. Прво Белзевубово спуштање на планету “Земљу”.

16. Релативност појма времена

17. Супербесмислица! Белзевуб тврди да Сунце нити
светли нити греје.

18. Суперфантазија.

19. Белзевубове приче о његовом другом спуштању
на планету “Земљу”.

20. Трећи Белзевубов лет на планету “Земљу”.

21. Прва Белзевубова посета Индији.

22. Белзевуб је први пут на Тибету.

23. Четврти Белзевубов боравак на планети “Земљи”.

24. Пети Белзевубов лет на планету “Земљу”.

25. Најсветији Ашјата Шимаш,
послат на Земљу Одозго.

26. Легомонизам, који се односи
на размишљања Најсветијег Ашјате Шимаша,
под насловом “Ужас ситуације”.

27. Тип организације за људску егзистенцију, који је створен делима Најсветијег Ашјате Шимаша.

28. Главни виновник уништавања Дела Ашјате Шимаша.

29. Плодови древних цивилизација и цветови савремене цивилизације.

30. Уметност.

Садржај друге књиге

31. Шести и последњи Белзебубов боравак на планети “Земљи”.

32. Хипнотизам.

33. Белзебуб као професионални хипнотизер.

34. Русија.

35. Промена предвиђеног курса транспросторног брода *Карнак*.

36. “Нешто” више о Немцима.

37. Француска.

38. Религија.

39. Света планета “Чистилиште”.

40. Белзебубова прича о томе како људи уче и заборављају основни космички закон

Хептапарапаршинох.

41. Дервиш из Бухаре – Хаџи Асваз Трув.

Садржај треће књиге

42. Белзебуб у Америци.

43. Белзебуб о процесу повремениог и узајамног уништавања човечанства.

44. Према Белзебубовом мишљењу, уобичајено људско схватање “правде” у објективном смислу представља само “проклету обману”.

45. Према Белзебубовом мишљењу, то што људи извлаче из Природе електрицитет и користе га за своје потребе – један је од узрока скраћивања људског живота.

46. Белзебуб објашњава свом унуку значење форме у вези са излагањем појмова о човеку.

47. Неизбежни резултат непристрасног процеса мишљења.

48. Аутор читаоцима.

Пријатељски савет који је аутор без претходне припреме написао приликом предаје ове књиге у штампу.

Према закључцима до којих сам дошао током својих последњих експеримената у вези с тим како људи доживљавају нове утиске од онога што чују или прочитају, као и следећи смисао једне изреке из фонда народне мудрости, које сам се управо сетио, а која долази из древних времена у следећој формулацији: “Сваку молитву Највише силе могу да услише и испуне једино уколико је она изговорена три пута: први пут, за срећу или покој душе родитеља; други пут, за срећу својих ближњих; и тек трећи пут, за сопствену срећу” – сматрам неопходним да на првој страници ове прве књиге, спремне за објављивање, дам следећи савет:

Читајте сваку моју књигу три пута: први пут – макар онако као што механички читате савремене књиге и часописе; други пут – као да читате неке наглас; и тек трећи пут – покушајте да уловите суштину мог писања.

Тек тада ћете имати непристрасан суд о мом писању и тек тада постоји нада да ћете, уколико се др-

жите онога што сте схватили, извући корист, путем добротинства које узимам на себе и које вам желим свим својим бићем.

Аутор

Тек сада, пошто сам, како ја мислим, уз помоћ свега реченог у овој брошури, припремио одговарајући “фундамент” како бих унутрашњем оку читаоца представио контуре онога што чини суштину моје брошуре под називом *Први позив савременом човечанству*, сматрам исправним да, пре свега, објавим на сав глас да сам, иако најзад започињем објављивање својих текстова, одлучио да њиховом ширењу не доприносим уобичајеним путем, већ у складу с одређеним планом.

Тај план, који сам недавно припремио, састоји се у предузимању свих могућих мера како моји текстови, изузев прве серије, не би одмах постали “свим доступна” својина.

Ту одлуку сам донео последњих година, током посматрања особа које су слушале моје текстове; она је плод мојих дугих размишљања, потпуно супротних првобитној нади у велики, општедоступни допринос лечењу људске психе, која током последњих векова постаје потпуно ненормална.

У складу с том одлуком, намеравам да публици учиним доступним три књиге из прве серије. (...)

Од самог почетка, када сам најзад одлучио да организујем Институт на принципима већ поменутих у овој брошури, и када сам тражио земљу погодну за то, предвидео сам одређене измене и зато сам одлучио да за сваку случај, и у поверењу, о својим наме-

рама обавестим “братство” (манастир, који постоји у самом срцу Азије), како бих себи обезбедио њихову помоћ у будућности.

После дугог разматрања најразличитијих околности које су се, што се мене тиче, углавном заснивале на мојим будућим религиозним и моралним поступцима, а што се њих тиче – на руковођењу, и то у потпуној сагласности са средствима која сам навео, унутрашњим светом људи које сам желео да им поверим, постигли смо одређени споразум.

Од тада, од 1911. године, када сам стигао у земљу која се тада звала “Руски Туркестан”, кренуо сам да из града у град идем ка Москви и да се дружим с разним људима који су одговарали мом циљу, припремајући истовремено све што је потребно за остварење мојих намера, и увек када би ми се догодило да сретнем људе погодне за тај мој циљ, повезан донекле и с мојом потребом за њима у будућности, упознавао сам се с њима и постигавши потребан заједнички договор, снабдевши их свим што је потребно, слао сам их у поменути манастир.

Током читавог тог периода и све до аутомобилске несреће, путовао сам по читавој Русији, Кавказу, Турској, Немачкој и Енглеској, ка месту где ћу се на крају крајева настанити – у гостољубивој Француској, сакупивши на основу својих идеја стотине људи скоро свих нација Азије и Европе; од свих њих сам одабрао 27 особа оба пола које су одговарале мом циљу и послао их у поменути манастир.

Осим три особе, од којих је једна, показавши се недоличном, враћена пошто је над њом изведено специјално “бајање” да ћути, како не би могла да ода оно што је тамо видела и чула, а две од њих умрле –

једна као жртва наследне болести, а друга услед несрећног случаја док је тражила лековиту биљку *Сантчишук* – све остале су током читавог тог периода, осим извршења свих захтева утврђених у манастиру под руководством старије браће и мојих бивших помоћника, који су ме понекад посећивали “тражећи истину”, сви они су успели да теоријски схвате моје идеје и да их практично усвоје у своме Бићу, ради своје сопствене, објективно заслужене користи. (...)

Када је пре осам година неколико дегенерика, који се на срамоту наше генерације називају “људима”, извршило против мене чин који је постао “апотеоза” њихових безбројних “добрих дела”, то јест после озбиљне аутомобилске несреће, и када, захваљујући разним узроцима, очигледно повезаним с објективним добрим делима мојих претходника и мојим лично, упркос свим очекивањима, нисам умро, убрзо сам почео да гасим Институт који сам основао, као и све што је с њим повезано; сазнавши касније о сировању људи, који су више година живели о мом трошку у главном одељењу Института, баш као и на другим местима где сам намеравао да отворим нове филијале, решио сам да за неке од њих и њихове породице организујем живот у заједници, у некој од земаља Централне Европе, где се могло живети релативно јефтино и која је више или мање била погодна за такав живот.

Организовао сам живот у заједници за те сиромашне људе који су се, налазећи се у мојој близини, понашали савесно и, у целини, похвално; њима сам прикључио оне које сам сретао на путу из Туркестана у Париз и које сам због њиховог недовољног нивоа

сматрао тек кандидатима за касније упућивање у манастир у Централној Азији.

Од тада, сви они тамо живе и, решавајући разне незаобилазне животне задатке, и даље, с једне стране, у пракси остварују оно што су сазнали од мене током свог боравка у Институту, а, с друге стране, упознају се са целокупним мојим текућим радом, о коме им редовно шаљем извештаје.

Пошто су многи људи, на које сам током последње две деценије наилазио, желели да знају чиме сам се руководио приликом одлучивања о томе да ли неки човек одговара мом циљу, и пошто би то сазнање, чини ми се, за неке од њих могло да буде подстицајни фактор који би их натерао да, најзад, макар и ради своје егоистичне користи, усвоје истину коју су од мене сазнали, сматрам умесним да овде изјавим како су од многих података који су потврђивали погодност тих људи за мој циљ, за мене главни били следећих пет:

1) Уколико бих после свестраног изучавања установио да у њиховој индивидуалности још од припремног узраста постоје одређене полазне тачке за вођење више или мање похвалног живота у одговорном узрасту.

2) Уколико у њиховом бићу није потпуно атрофирала наследна склоност за развој индивидуалних фактора који рађају импулсе “органиског стида”, “религиозности”, “патријархалности”, “свести о сопственој смртности”, итд.

3) Уколико је постојала наследна склоност која омогућује да се у њиховој индивидуалности искорекоректност настале услед ненормалног окружења.

4) Уколико би се испоставило да су имали одговарајуће услове и могућности да у складу с одређеним начелима достигну будуће перспективе.

5) Уколико су бар донекле били свесни сопствене “ништавности” и могућности остварења потребе и жеље да се трансформишу из тог ништавила у одређено “нешто”, које треба да постану, и то у складу са сопственим, мирно промишљеним схватањем.

Дакле, пошто сам на тај начин, како би рекли сликари, нанео подлогу, набацао сам опште обресе суштине свог позива и сада желим да вам саопштим један од многих закључака до којих сам дошао током својих дуготрајних непристрасних посматрања аутоматског, а повремено и релативно свесног изражавања људи најразличитијег социјалног положаја, урођеног поимања, васпитања, расе и веровања, то јест, одређене закључке који се тичу најштетнијег и најнепожељнијег фактора како у општем, тако и у субјективном смислу, фактора који се с посебном снагом манифестује у човековој психичкој сфери.

За сада ћу се ограничити само на то да напоменем тај свима својствен психички фактор, који сам проверавао и утврђивао на све могуће начине, а који ме је изненадио, иако ми је у почетку изгледао безначајан. Касније ћу о њему говорити подробно, исто као и о средствима која сам утврдио током експеримената, а која ће мењати форму, па чак и сасвим елиминисати тај нежељени фактор заједно са свим његовим последицама.

Психички фактор, који ме је запањео због своје апсолутне супротности уверењима која су ми усађена у детињству, као и религиозни и морални појмови, који су заједнички свим људима нашег доба, пратио

сам касније, током 21 године свог вештачког живота, поменутог у овој брошури, и разјаснио сам га у свим аспектима захваљујући једном принципу који сам примењивао на све.

Тај принцип, један од неколицине оних које сам примењивао током тог периода, сводио се на то да ни у каквим околностима код људи с којима сам долазио у додир нисам одобравао један импулс који се неизбежно формира у индивидуалности савременог човека, а који се манифестује под називима као што су “сујета”, “уображеност”, већ сам, напротив, сматрао да према њему треба да се односим критички.

Како бих га учинио јасним и нагласио његов значај, сматрам неопходним да наведем разлоге за примену наведеног принципа у том периоду свог живота.

Задуго пре него што сам свесно одлучио, и чак се заклео, да ћу се неко време изјашњавати и реаговати на изражавање људи на одређен начин, пошто сам више година, као што сам већ говорио, радио као професионални хипнотизер, иако сам се трудио да колико год је могуће држим под контролом све нежељене манифестације своје природе, свеједно се у мени постепено формирао, измичући мојој контроли, аутоматски утицај на људе из своје околине, како током њиховог будног, тако и током њиховог хипнотичког стања.

Убрзо је моје будно стање почело реално да доживљава различите, и с мојом природом неспојиве последице тог аутоматског утицаја на људе, што је у мени често изазивало грижу савести, те је зато у изради пројекта мог живота, који је требало да постане мој руководећи принцип у будућности, у којој је

главно било то што сам увек током одлучујућег периода, у свим унутрашњим стањима свог организма морао изнутра да “култивишем” и свакоме кога сретнем показујем осећање љубави, саосећања, симпатије, поверења, итд., ја сам одлучио да укључим тај већ поменути принцип, пошто је његова примена у животу, иако је углавном била мој специјални циљ, представљала, по мом мишљењу, саставни део мог унутрашњег односа према људима.

На тај начин, јачајући своју свест, која је стицала у сталној борби са слабостима, својственим мојој природи, ја сам скоро увек и према свима задржавао добронамеран импулс; помажући, на пример, корисним саветима, новцем и стварима потребним за живот, као што су храна, препоруке, итд.; ипак, на основу свог посматрања и изучавања дефинитивно сам утврдио да сва моја добра дела нису код њих изазивала признавање моје доброте, већ су, напротив, изазивала осећање непријатељства, проузроковано тиме што у складу с поменутиим принципом нисам узимао у обзир и нисам реаговао на “различито обојене” импулсе настале код њих због једног психичког фактора, својственог човеку нашег доба.

У свему томе, највеће занимање, по мом мишљењу, изазива једна законитост коју сам утврдио и проверио у свим њеним аспектима, а која се састојала у следећем: уколико бих у односу на некога, ко потајно према мени осећа непријатељство, намерно појачао свој унутрашњи став, повећавајући пропорционално и поменуте “приговоре”, то непријатељство је увек и без изузетка расло и претварало се у јавно непријатељство према мени.

Говорећи о том штетном фактору, својственом психичком стању савременог човека, будући да је неколико година био један од основних објеката мојих посматрања, сматрам неопходним да пре формулисања коначног “закључка” кажем следеће.

У овом периоду свог живота, на измаку својих дана и сит свега што живот може понудити човеку, разочаран у све, па, према томе, поседујући све податке који би ми омогућили да будем непристрасни судија самоме себи, призивам Небо и Земљу као сведоке моје искрености и, полазећи од уверења, успостављених у мојој свести, јавно обзнањујем следеће:

Основни узрок скоро свих неспоразума до којих долази у човековом унутрашњем свету, као и у друштвеном животу, јесте онај психички фактор који се формира у човековом бићу током његовог припремног узраста искључиво због неправилног васпитања, а током живота одрасле јединке због сваке побуде која у њему рађа импулсе *сујете и уображености*.

Категорично тврдим да срећа и самосвест, које морају постојати у реалном човеку, као и у светском друштвеном животу (сада остављам по страни и не желим да анализирам друге узроке који у нашем животу постоје не нашом кривицом), у већини случајева зависе искључиво од тога да ли сте “сујетни”.

Искрено бих волео да у том случају сваки човек који жели да пред Великом Природом оправда своју судбину човека, а не обичне животиње, судбину која му је предодређена међу другим бићима на Земљи и која је таква каква јесте, у свом настојању да разоткрије смисао у ономе што сам написао, као и у новим установама које намеравам да оснујем, пре свега треба да увиди могућност како да у њима пронађе разли-

чита средства помоћи за искорењивање у својој целокупности свих оних података који у њему рађају осећање “сујете”.

Имајући то у виду, хтео сам да, с једне стране, окарактеришем – ради припреме, да тако кажемо “плодног тла” које ће читаоцима омогућити боље схватање мојих каснијих позива – своју непроменљиву, може се чак рећи, “манијакалну жељу” за решавањем мрачних “теандролошких” проблема, а, с друге стране, да помогнем својим читаоцима да јасније схвате реално значење постојања оних фактора у човековом унутрашњем свету који доприносе свесном или чак аутоматском развоју импулса добра према другим људима, а из којих проистичу све могуће последице које противрече уобичајеним људским појмовима – то јест проистичу из импулса које идеализују и исповедају сва религиозна учења што су постојала и још постоје на земљи, као и из морала који је одавно заборављен у људском животу – сматрам корисним и чак неопходним да овде признам како је у циљу подрбног објашњења резултата манифестовања у људској комуникацији “голе” везе, засноване на љубави, саосећању, поверењу, симпатији, итд., ослобођене било каквих рђавих условности, споља наметнутих у нашем животу, резултата који су раније из неког разлога измицали мојој пажњи, од дана када сам започео свој рад на првом позиву, па све до сада, то јест до 13. новембра 1933. године, ја сам с једне стране веома упорно и чак с извесном самоиронијом почео да изражавам у пракси један религиозно-философски принцип, познат већ више векова, према коме су наши преци, али и неки наши савременици, достигавши својим добрим животом одређен

степен самосвести, трећину сваке године свог живота посвећивали самоусавршавању или, како се још каже, “спасењу своје душе”; тај принцип се може формулисати на следећи начин:

“Бити-трпељив-према-сваком-бићу-и-не-покушавати-да-се-коришћењем-расположивих-могућности-утиче-на-промену-последица-рђавих-дела--наших-ближњих”

а, с друге стране, провоцирао сам и подржавао изражавање тог принципа путем вештачког деловања на психу три различите особе, и пратио до краја последице проистекле из тога.

Начин мог вештачког деловања био је тројак.

Као прво, деловао сам путем скоро непрекидног добронамерног убеђивања и скрупулозног наговарања; као друго, деловао сам претњама о застрашујућој будућности, а као треће, путем разних хипнотичких сугестија.

Током истог тог периода, колико ми је допуштала моја привремена физичка депресија (последица великог умора), ја сам према људима с којима сам долазио у додир појачао своју унутрашњу наклоност, праћену строгим извршавањем озбиљног задатка који сам себи поставио и увек имао на уму, те сам у разговорима намерно показивао, под маском озбиљне побуде, поступак који сам практиковао од почетка поменутог периода, током 21 године вештачког живота, а који сам сумирао у следећој реченици:

“Сурово-побијати-све-манифестације-које-људима-

*-диктира-рђава-сујета-
-што-борави-у-њиховом-бићу."*

Што се тиче чињеница које сам у то време установио, свестрано сам проверио све оне које сам извукао из такозваног "контакта унутрашњих светова" и о којима ћу још говорити у наредним позивима, а за сада желим да кажем – позивајући се на своје последње запажање, у циљу обезбеђивања наших потомака фактичким материјалом за правилно разумевање реалног и истинског значења психе њихове "ближње" сабраће, несрећних створења која пате од недостатка снаге воље и реалног објективног ума, тако да они, тј. наши погомци знају, за разлику од нас, који смо, као људи свога доба због ненормалног окружења постали прилично поједностављене животиње које тек аутоматски животаре, док, у ствари, можемо уистину постати боголика бића, способна да схвате положај других људи и разумеју га – дакле, хтео бих да у том свом првом позиву у општим цртама испричам о једном оригиналном "експерименту" који сам спровео током последњих месеци и да отворено кажем о још једној категоричној одлуци, повезаној с последицама тог психолошког експеримента, ради чијег извршења намеравам да хитно завршим своје писање.

Желео бих овде нешто да кажем о том експерименту и, посебно, да отворено изнесем своју категоричну одлуку о овом питању, јер може доћи – у процесу мишљења многих људи који су се са мном сретали ради разматрања идеја, али и даље упорно животаре на Земљи, и на које сам изгубио огромно време без икакве користи, како по њих, тако и по себе, углавном због њихове грешне лењости – може, да-

кле, доћи до подстицаја такве снаге који ће код њих, на крају крајева, макар аутоматски створити некакву другу форму "мишљења-осећања", које би било својственије човеку.

Морам да изјавим, пре свега, да сам, док сам последњих месеци радио на свом првом позиву и истовремено прегледао прву серију текстова припремљених за штампу, дошао до закључка да је неопходно објаснити већ поменуте, обичном посматрању недоступне појединости разних алтруистичких тежњи ка другим људима које постоје у човековом унутрашњем свету и зато, узимајући у обзир крајњу ситуацију – то јест, чињеницу да поред себе скоро да немам људе потребне за обављање мог експеримента, због одлуке које сам се држао током читавог низа година, због ограничености круга људи који настоје да са мном успоставе контакт – прибегао сам, како бих на располагању имао потребан контингент различитих типова људи, то јест, што би се рекло, како бих имао "широко поље за експериментисање", следећем кораку.

Пошто сам одлучио да ради тога заложим две своје некретнине како не бих, уколико у тренутку завршетка мог писања моји "пратећи комерцијални" послови, како их ја називам, из неког разлога дођу у "стање повећане инертности", што се заиста и десило, сасвим зависно од других људи и да бих имао могућност да новцем, реализованим на тај начин, објавим и почнем да ширим своје текстове, што сам сматрао сврсисходним, те сам приступио реализацији тог залога не онако како би то учинио неко ко је више или мање упознат с париским методама, то јест, једноставним ангажовањем познатог правника, већ

сам у циљу стварања већ поменутог експерименталног поља, тај задатак поверио читавом низу специјалних канцеларија, као и приватним “посредницима” и “помоћницима посредника”.

Захваљујући тој, да тако кажем, својој последњој “екстравагантности”, у циљу задовољавања исте те маније, утврдио сам – уверивши се истовремено у исправност те необичне, стандардним представама супротне идеје, као и у то да снага и степен унутрашње наклоности неког човека изазивају пропорционални степен “зле воље” код других људи – многобројне, до сада неслућене и нове, иако слабе, али ипак веома значајне чињенице и чак сам, могло би се рећи, поново “нафиловао себе” таквим богатством чисто психолошког материјала да је, упркос мом уверењу, као и уверењу свих оних који су били више или мање упознати с мојим текстовима – уверењу да више немам о чему да пишем пошто сам већ написао о свему што се само може замислити, тог материјала било довољно за моју нову професију писца за читав преостали живот, наравно, уколико бих сам пожелео да останем писац.

Постао сам богатији за максималну количину материјала на најразличитије теме које у својој целокупности омогућују да се сачини знатан књижевни рад, вероватно обимнији од *Белзбубових разговора с унуком*, који бих, на пример, могао да назовем *Снови и фантазије људи XX века*.

У вези с тим треба поменути и друге две жалосне последице: прво, то што сам у Паризу морао да напустим места на која сам навикао тако да често прекидам редован ток својих мисли, посвећених датом задатку, пошто је од дана када сам се обратио за

помоћ поменутих канцеларијама и приватним лицима, проширивање мог “експерименталног поља” почело да се одвија толико брзо, вероватно због опште кризе, због чега сам био принуђен да га прекинем из страха да не будем, да тако кажем, “насуво усисан”; друга последица је била у томе што сам своју екстравагантну идеју, на крају крајева, платио веома великом сумом француских франака и немачких марака.

Другу околност не бих називао жалосном, пошто сам већ навикао да сносим велике трошкове током разних својих истраживања, да се није догодило да сам те исте године неочекивано постао жртва америчке кризе.

Присећајући се сада “америчке кризе”, о којој се толико говорило, и потпуно свестан тога да ће ме многи прекоревати, нећу крити да сам ја лично не само задовољан, већ буквално осећам право “задовољство” и благосиљам ту кризу која је потресла, споља гледано, стабилан и просперитетан амерички живот.

Овај “импулс злобе” је настао у мојој индивидуалности и појачава се и даље због тога што сам тек после тог утицаја на мој материјални положај, имао могућност да се уверим у исправност својих истраживања, и дошао сам до апсолутног убеђења, које је било изражено у читавом мом бићу, а не само, као пре, у мојој свести, да уколико су противно тој документовано потврђеној чињеници, која је постојала у друштвеном животу још од познате “грчко-римске цивилизације”, сада у нашем друштвеном животу сви унутрашњи стимулативни импулси престали да на било који начин одражавају у његовом унутрашњем свету људе који нас окружују, онда се то догађа искључиво услед тога што се у још неформирану свест

младе генерације уносе разне условности и навике за њихово вештачко изражавање, то јест као последица такозваног васпитања које је почело да добија потпуно деформисане форме за време грчко-римске цивилизације и посебан процват доживело у епохи средњовековља.

Непосредна последица моје последње “екстравагантности” било је то што сам, виђајући многе људе различитог социјалног положаја и наследних особина, који данас живе у оном центру у коме у наше доба бораве људи, а који се чак и назива “престоницом света” и где, према томе, у изобиљу треба да постоји сав, да тако кажемо, “савршен комфор” за срећан свакодневни живот на који сви други људи треба да се угледају и примењују га на своју корист – међу свим тим савршеним комфором треба да буду набројани и они упрошћени методи којима се у човеку формирају одговарајући фактори за свесно и аутоматско изражавање различитих аспеката “објективног морала” – пошто сам с тим људима, од којих сам желео да добијем невелику суму новца за обезбеђивање моје својине, процењене на неколико милиона, имао различите, да тако кажем, “пословне односе” и остварујући у пракси горе поменути “религиозно-филозофски принцип” за постизање мог психолошког циља, услед свега тога, утврдио сам без икакве сенке сумње, потпун недостатак оних психолошких фактора у њима, који су се у складу с многим историјским подацима, потврђеним документима, неизбежно формирали у целокупности људи прошлих епоха.

Они психички фактори, који су формиран у људима током њиховог припремног узраста делимично сами од себе, под утицајем околине, а делом

путем намерног деловања мудрих наставника током одговорног живота, механички делују на обичну општу психу на тај начин што ти људи не могу, чак, без обзира на све своје жеље, да се према другима понашају другачије до у складу са психичким факторима укореењеним у њима од детињства.

Ја говорим о оним факторима који се чак и сада налазе у процесу формирања, истина, потпуно аутоматски, код већине људи који живе на свим континентима на местима више или мање изолованим од утицаја такозване савремене “културе”.

Овде треба додати да ти психички фактори лако могу бити усађени људима који у припремној узрасту живе у условима савремене културе, али да би остали непромењени током читавог периода одговорног живота, потребно је да у циљу њиховог јачања, како су показали моји експерименти, буду праћени у периоду од две-три године после њиховог сазревања, као и да буду заштићени од посебно јаким спољних утицаја путем успостављања сопственог утицаја на њих.

Међу тим психичким факторима, један који је најочигледнији и најрељефнији може се назвати “зрнцием савести” – и он присиљава свог власника да поступа искрено према свима који му укажу потпуно поверење, чак и ако га његова, такозвана “будна свест” убеђује да поступа на супротан начин.

Говорећи о том фактору, својственом човеку, који је формиран и постојао је у време одговорног живота наших предака, који већ одавно бораве у Вечности, неће сметати ако поменем да је од педесет људи, који живе у престоници света и који су ми у то време, наравно несвесни тога, послужили као објекти

мојих посматрања. Функционисање и манифестовање тог својеврсног психичког фактора је показало да је он код њих једанаест у потпуности трансформиран и извитоперен, и да је у томе отишао толико далеко да се при случајној или намерној побуди испољава у човеку путем извршења дијаметрално супротног чина.

Штавише, уверио сам се да код две, од оних једанаест особа, постоје очигледни знаци оног истог злог “ништа”, које су први пут у човековој целокупности уочили вавилонски мудраци и физичари-хемичари, назвавши га *поиснекјор*, и које према објашњењу тих мудраца има особину да се под одређеним условима средине претвара у извор заразе.

Могу да кажем како намеравам да по завршетку рада на свом писању, то “ништа” учиним објектом својих истраживања и потрудим се да нађем средства помоћу којих се из људских живота може искоренити та несрећа човечанства.

Уверивши се да основни узрок непостојања фактора, који се лако могу намерно формирати, углавном лежи у томе што у процесу васпитања савремене генерације не постоје специјално обучени људи који су неизоставно постојали у животу наших предака, а који су називани “духовним вођама”, у чију је основну дужност спадало да путем непосредног утицаја на унутрашњи свет деце, помогну да се у њима формирају за друштвени живот посебни и нужни психички фактори, без много размишљања сам одлучио, уколико ми пође за руком да, пре свега, својим писањем победим специфичну масовну хипнозу чији су сви аспекти већ анализирани у древна времена, а која је названа *хелертун* и у складу са савременим поима-

њем може бити схваћена као “необично-подстицањеумова”, а као друго, да без сметњи и у адекватним “размерама-темпу” организујем већ поменути клубове новог типа, свакако бих увео идеју да једна од главних функција тих клубова буде организовање Института чији би циљ била припрема “духовних вођа” који би у потпуности одговарали свом позвању. (...)

Како бих омогућио да се све ово оствари, ја управо данас, у веома чудном стицају околности, дајем своју реч која има праву тежину – да ћу мобилисати све своје способности и све могућности, прикупљене током мог живота, ради онога што сада могу да предузmem.

Упркос утврђеном обичају, не само да дозвољавам да се ова књига, као и све остале књиге прве серије, прештампава у било којој земљи, већ сам, ако је то потребно, спреман да помогнем то прештампавање, наравно, под условом да се сачува апсолутна тачност.

Библиотека
РЕЧ

Георгије Гуриџе
ВЕСНИК БУДУЋЕ СРЕЋЕ

Издавач
БРИМО – БЕОГРАД

За издавача
МОМЧИЛО БРИШЕВИЋ

Уредник
ВЛАДИМИР МЕДЕНИЦА

Дизајн
ЉИЉАНА МАРТИНОВИЋ

Коректура
РАС

Штампа
AZ PRINT – Београд

Тираж
500

ISBN
86-83521-29-X